ANUL VII Nr. 54 (serie nouă)

4 PAGINI — 3 LEI

1 IANUARIE 1941

Fondator: AL. GREGORIAN

Inscris sub N-rul 125/1938 la Trib. Ilfov

Sfarmă-piatră

SĂPTĂMÂNAL DE DOCTRINĂ ȘI LUPTĂ ROMÂNEASCĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Calea Victoriei 63, Scara C.
BUCUREȘTI I.

TELEFOANE:
Redacția 3.20.52; Tipografia 5.89.00

„...Sau Țara aceasta să fie în adevăr românească, sau nici nu merită să fie!
Mihai Eminescu

Ortodoxia și clasele sociale

III

Poporul nostru are o zicală cu un tâlc adânc: „Din pricina lui Ion, urăști pe Sf. Ion", ceeace înseamnă că puterea de cunoaștere a omului e slabă și tendențioasă, întrucât numai astfel scăderile omului pot fi aruncate și asupra sfântului sau imperfecțiunea umană poate fi răsfrântă și asupra perfecțiunii divine.

E ceeace s'a petrecut și cu creștinismul: imperfecțiunile creștinilor au fost atribuite creștinismului. Valoarea creștinismului a fost judecată după valoarea creștinilor, valoare atât de relativă, datorită incapacității creștinului de a se transforma după normele viabile creștine, incapacitate căreia umanitatea i-a căzut pradă în urma păcatului originar.

Creștinismul i-a dat omului, vieții lui cât și lumii universale, un destin înalt, dar nu imposibil de atins. Creștinismul cere omului o mare transformare interioară, întrucât omul e deținătorul unei valori eterne: spiritul, care e din spiritul lui Dumnezeu. Și păstrarea acestui spirit în starea în care s'a dat omului, cere din partea acestuia sforțări uriașe, cere o permanentă căutare a Împărăției cerurilor.

Numai prin trăire[...] înalte [...]nsiuni spirituale [...] poate re[...]ntegra în treapta de[...] a căzut și poate învinge răul [...]ume, care îl împiedică în tendi[...] a se depăși încontinuu.

Valoarea spirituală[...]ului nu poate fi nici depășită [...] egalată de nimic pământesc. [...] omul ar dobândi lumea toată ș[...] va pierde sufletul, totul a p[...] sau ce va da omul în schimb[...]tru sufletul său" ? zice Iisus[...]tos.

Prin spirit, omul ca[...] filiațiunea cu Dumnezeu, filia[...] care se răsfrânge asupra integ[...]anității, întrucât toți indivizii su[...]tătorii spiritului lui Dumnezeu.

Iată dar că baza înch[...] uma[...]ății în sine și a umanită[...] Dum[...]nezeirea nu naște nici din [...]jurări exterioare, nici din nevoi [...]le, ci din această esență eternă [...] este spiritul divin, infuzat omul[...] a-l deosebi de celelalte fapturi. [...]tan[...]a omenească e așa dar ese[...] spiri[...]tuală divină îmbrăcată într[...] corp natural, corp care aparține [...]cos[...]. Și această dublă comp[...] umană: esența spirituală plus [...]nicia, a dat omului o mare d[...]: e fiul lui Dumnezeu și o m[...]tere: e regele naturii cosmice.

Atât demnitatea cât și [...] primite dela Dumnezeu, omul [...] n-ar fi putut exercita decât [...]drul libertății. Pentru aceasta [...] i s'a dat libertate deplină, ca [...] spirituală, întrucât numai spiritu[...] însușirea libertății, materia fiin[...]diționată, cauzată.

In temeiul libertății spirituale [...] poate să cunoască universala o[...] divină, s'o cerceteze și s'o apro[...]deze cât îi este dat și să-și potri[...]scă rostul lui de ființă diriguit[...] în concertul universalei opere div[...]

Trăirea aceasta n'o poate imp[...] omul decât în cadrul religiunii re[...]late de Fiul Omului, în creștinism. [...] creștinismul dă întâietate spiritu[...] purificării spirituale, ca fundament [...]ă trăire umană. Datorită acestei t[...]ri spirituale, dușmanii creștinismu[...] au adus ca vini religiunii lui Hrist[...] că nu-i de aici, că nu-i o religiu[...] pentru pământeam că-i grea de în[...]plinit că cere omului o viață antim[...]rială, etc..

Totuși numai prin această trăi[...]rituală se poate căpăta armoni[...] [...]ii întregi, numai pe baza spir[...]ății se poate funda o adevărat[...] [...]itate umană. Fiindcă prin spi[...] [...]nii își sunt frați și numai prin spirit oamenii fac filiațiune cu Dumnezeu.

Această trăire spirituală, creștinul n'o poate manifesta decât prin dragoste: dragoste pentru Dumnezeu Creatorul, dragoste pentru omul creat — chipul lui Dumnezeu —, dragoste pentru întreaga creație universală, căreia omul îi aparține cu trupul material.

Numai prin dragoste omul intră în destinul pe care Creatorul i l-a hărăzit; numai prin dragoste omul intră în armonia universală; numai prin dragoste făptura întreagă se înoește.

Pentruce totuși dragostea creștină n'a reușit să aducă adevărata armonie în lume, pacea, dreptatea, fericirea ?

Răspunsul acestei întrebări, e răspunsul atitudinei ortodoxiei față de societate.

Trebue precizat în primul rând că dacă dragostea creștină n'a putut restabili armonia pe care au desfigurat-o protopărinții, aceasta se datorește nu neputinții creștinismului, ci slăbiciunii umane.

Răul care s'a instalat în întreaga fire universală, în urma greșelii protopărinților, ca o consecință a demnității și puterii lor de reprezentanți ai lui Dumnezeu în univers, opune cea mai mare rezistență pătrunderii dragostei creștine. Ca dragostea creștină să învingă răul din om, din comunitate și din lumea întreagă, trebue să sacrifice. Ori puține sunt exemplarele umane care se pot ridica în dragostea creștină până la sublimitatea sacrificiului.

Atât de mult a pătruns răul în lume, încât de multe ori omul face răul pe care nu-l vrea: „Căci nu binele pe care îl vreau, îl fac, ci răul pe care nu-l voesc, pe acesta îl săvârșesc" (Romani 7, 19). afirmă atât de măreț sfântul apostol Pavel.

Și câtă întârziere n'au adus comunității creștine astfel de oameni înclinați prea mult spre rău, dar cari au fost puși fie în fruntea Bisericii, fie a Statelor, fie a oricărei organizații sociale! Acțiunea lor nefastă a fost socotită însăși acțiunea creștinismului! Când Biserica apuseană s'a fixat de principiile ptolomeice, ca temeinice principii științifice și când a cerut arderea ca eretic a lui Galileu și a altora cari intrase pe calea adevărului științific, înseamnă că ieșise din dragostea creștină.

Când aceeași Biserică a restrâns rațiunea umană, când a dat privilegii unei părți sociale, când s'a amestecat în afaceri prea lumești, înseamnă că ieșise din dragostea creștină.

Biserica, pe temeiul spiritualității divine e singura chemată să sprijine nu o parte socială, nu să împrăștie privilegii pentru o parte socială, ci să infiltreze filiațiunea umană sprijinind orice făptură socială. Nu numai cu cei puternici trebue să lucreze Biserica, ci cu toți fiii lui Dumnezeu, indiferent de darul [...] care fiecare îl poartă.

Secolul ireligiozității, sec. XVII, învinovățea catolicismul că favoriza ilegalitatea, că privilegia pe nobili, că răpise libertatea conștiinței, că nu se opusese bancrutei dela curtea regală etc.. Și printr'o completă stâlcire a adevărului, aceste desfigurări n'au fost atribuite oamenilor lipsiți de dragostea creștină, ci creștinismului.

Mașina de războiu — Enciclopedia în Franța și Kulturkampf în Germania — n'au fost îndreptate împotriva scăderii oamenilor, ci împotriva creștinismului.

Pr. Sanu Tudor

(Continuare în pag. III-a)

Dela Renan la Papini

Renan și Papini sunt două nume, care pot să caracterizeze desăvârșit două veacuri. Renan este omul veacului trecut; Papini, dimpotrivă, este un simbol al timpurilor actuale. Unul și altul trebuesc așezați în largi perspective de timp, pentrucă numai așa se poate înțelege rostul lor în istoria spiritualității. Diferența dintre punctul lor de vedere nu este altceva decât prăpastia care desparte definitiv epoca întunecată a vițelului de aur, a materialismului ateu, de noile timpuri luminate de învățătura lui Christos. Renan este un fiu al pozitivismului, al acestei concepții filozofice, care predica cu multă elocință, că bietul om de-abia acum a început să iasă din negurile ignoranței în care îl ancoraseră credințele lui religioase, și că progresul omenirii se confundă cu saltul în noua fază a științei, a cercetărilor realiste. Este anacronic și probabil antirațional să păstrezi în inimă icoana Creatorului, când constatările geologilor demonstrează, că în fond suntem niște maimuțe evoluate. Lupta împotriva lui Dumnezeu a început-o Voltaire și au continuat-o enciclopediștii — acei pregătitori spirituali ai revoluției franceze. Comte, la rândul lui, a închegat în sistem filozofic tendințele mai mult sau mai puțin ateiste ale premergătorilor săi. Tendința de tăgăduire a dumnezeirii a trecut, din câmpul strict al gândirii, în viață și curentul s'a transformat într'adevărată modă a veacului. Progresul științei a dat omului conștiința posibilităților sale de invenție și creație, făcându-l în acelaș timp să uite, că principiul cauzalității, indispensabil științei, nu rezolvă toate tainele naturii și ale sufletului și cu atât mai mult problemele cu adevărat mari ale existenței. Omul, căutând să descifreze exteriorul și să fixeze acest exterior în legi imuabile, s'a depărtat de sine însuși și de Dumnezeu. S'a căutat să se îmbrace în haina axiomei părerea întru nimic justificată că între știință și religie este o dușmănie firească. Epoca lui Pascal — matematician, fizician și profund gânditor al creștinismului și preceptelor sale — trecuse odată pentru totdeauna, veritabilul progres trebuia să aducă imposibilitatea de coexistență a creștinului și a omului de știință. Pozitivismul — înțeles la începuturile sale ca o direcție pur filozofică — este sursa primară din care derivă toate păcatele veacului trecut. Laicismul, ateismul, materialismul și chiar naturalismul — deși concepte deosebite — în realitate sunt crescute din acelaș pământ blestemat. Scopurile lor sunt convergente: năruirea ideii de Dumnezeu și inscăunarea unei ere noi caracterizată prin deplina hegemonie a materiei asupra spiritului. Și Karl Marx precum și Emil Zola — unul preocupat de problemele economice și sociale, celălalt om de litere — sunt copiii aceluiaș secol, în creațiile lor se răsfrânge aceeaș tendință de desconsiderare a valorilor născute sub arcada creștinismului.

Renan, prin structura operilor sale și prin modalitatea sa de înțelegere a credinței creștine, aparține integral epocii sale. In „Avenir de la science", după cum titlul o arată, se expune încrederea lui nelimitată în mersul ascendent al științei. Nu mă voiu opri asupra acestei opere pentru a dovedi mai temeinic apartenența lui Renan la concepțiile pozitiviste ale timpului său. In definitiv poziția lui Renan față de știință poate fi întregită, căutând să-l lămurim atitudinea față de creștinism, de Iisus Christos și de minunile săvârșite de El, Fiul lui Dumnezeu. Afirmând existența lui Christ și a minunii, înseamnează implicit a recunoaște fapte care nu se pot explica prin intervenția vexului cauzal și invers, făcând din Iisus un om și tăgăduind minunea, este tot una cu a spune, că ceeace nu se integrează explicației științifice aparține domeniului fanteziei sau legendei. Renan a rezolvat problema în sensul vederilor veacului său în vestita „Vie de Jésus", care, sub forma unei povestiri înzestrată cu covârșitoare calități literare, aruncă totuși prin falsa interpretare a apariției Mântuitorului și a rostului Său, germenii indiferentismului religios și, mai mult, ai tăgăduirii creștinismului, conceput ca stil de viață venit dela Dumnezeu însuși.

Fenomenul creștin — în optica strâmtă a lui Renan — este în esență un fenomen pur omenesc, pentrucă nici Christos nu poate fi mai mult decât un exemplar uman — un exemplar, ce e drept, mult superior celorlalte, dar, evident, menținându-se în condiția omenească de totdeauna. Insă a tăgădui naturii lui Iisus partea ei dumnezeiască, înseamnă, în alți termeni, a zdruncina chiar temelia creștinismului, căci una din două: or Iisus a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și atunci învățătura Lui are o origine suprafirească, or a fost un om, ceeace atrage concluzia, că dincolo de orice credință populară, creștinismul nu este decât o operă omenească și prin urmare legată de atributele specificului omenesc.

„Avertismentul" operii citate în urmă poate defini mai bine decât orice gândurile lui Renan relative la apariția Mântuitorului. Iată mărturisirea lui de credință asupra modului cum a fost concepută „Viața lui Iisus": „Am făcut cartea mea cu răceala absolută a istoricului, propunându-și ca unic obiect să zărească nuanța cea mai fină și cea mai justă a adevărului". Renan recunoaște deci că a făcut operă de istoric. Din Christos a văzut numai partea omenească, pentrucă istoria este mărginită de înregistrarea evenimentelor pur umane; dar asta este mult prea puțin pentru înțelegerea Fiului lui Dumnezeu. Christ — desăvârșit ca om — a fost mai ales „Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat", sau cu alte cuvinte, a fost esență din esența divină a Tatălui. Mintea și simțirea lui Renan n'au putut să pătrundă decât concretul și totul s'a limitat la descoperirea ființei omenești a Mântuitorului, deși sub vremelnica haină pământească se ascundea eternitatea Dumnezeirii cu toate atributele Ei.

Mai departe, autorul continuă: „Istoria este o știință ca și chimia, ca și geologia. Pentru a fi în întregime înțeleasă ea cere studii aprofundate, al căror rezultat superior este de a ști să se aprecieze diferența de timp, de țară, de națiune și de rasă.

Astăzi un om care crede în fantome, în vrăjitoare, nu este considerat om serios. Insă odinioară, oameni eminenți au crezut în toate acestea și poate, în cine știe ce țări, este încă cu putință și astăzi să se alieze o veritabilă superioritate cu astfel de erori". Afirmația anterioară capătă în pasajul citat contur mai precis. Cu toate că nu o spune direct, aluzia cu fantomele și vrăjitoarele atinge ființa Mântuitorului. Renan își destăinuește apoi gândul în întregime, când scrie că cel ce mai crede astăzi în astfel de lucruri este considerat neserios. Eforturile lui au acelaș scop: desdumnezeirea lui Christos, căci tot ce nu se integrează explicațiilor istorice aparține, în mod natural mitului. Cum putea să priceapă Renan că Iisus e mai presus de istorie și că Dumnezeirea nu se lasă comprimată în formule construite după normele de exactitate ale chimiei sau geologiei! Dumnezeu este spirit, ori pozitivismul a renunțat la acest balast anacronic și și-a recunoscut misiunea în descoperirea legilor științelor. Nu a izbutit Renan — pozitivist prin structura sa intelectuală — să intuiască marele adevăr, potrivit căruia Dumnezeu aparține supranaturalului și cu atât mai mult n'a izbutit să simtă fragilitatea legilor naturii în fața Celui ce le-a creat. Renan continuă apoi în acelaș sens. „Chimistul știe că diamantul nu este decât un cărbune, el cunoaște căile prin care natura operează aceste profunde transformări. Este el obligat pentru aceasta să tacă și să nu vadă în cea mai frumoasă bijuterie decât o simplă bucată de cărbune?" Comparația este prea aluzivă pentru a mai avea nevoe de explicări. Renan istoricul socotește că adevărul trebue afirmat direct, căci nu se poate tolera în veacul științei să se perpetueze o legendă întemeiată pe o miopie a omenirii. Umanitatea are datoria să înfrunte întunerecul și să priceapă, că a mai crede în Christos, Fiul lui Dumnezeu cel veșnic, și în minunile Lui, este tot una cu a crede, în domeniul chimiei, că diamantul este altceva decât un cărbune. Nu! Christos a fost un om, pentrucă așa ordona strâmtul materialism al veacului trecut, pentrucă legile științei învață că materia moartă intră în descompunere — Mântuitorul a fost răstignit și a murit — și deci nu este posibilă învierea mărturisită de ucenicii Lui. Renan, fără remușcare a sacrificat pe Dumnezeu omului. E drept, în opera de desdumnezeire nu îndrăznește să atace direct religia și să nege necesitatea ei, după cum a făcut-o Marx, afirmând că religia este un opiu al popoarelor. Dimpotrivă, limbajul „avertismentului" este încărcat de un patetism, uneori de o fervoare religioasă, încât s'ar crede că Renan este un convins creștin și, într'adevăr, cuvintele lui sunt calde, străbătute de puternice efluvii de lirism: „Iisus a iubit săracii, a urât preoții bogați și dedați celor lumești, a recunoscut guvernământul existent ca pe o necesitate; El a pus cu îndrăzneală interesele morale deasupra certurilor de partide; El a predicat că lumea asta nu este decât un vis că totul aici este vis și minciună, că adevărata împărăție a lui Dumnezeu este idealul și că idealul aparține tutror. — Această legendă este un izvor viu de veșnice mângâieri; ea inspiră o suavă fericire; ea încurajează îndulcirea moravurilor fără zadarnică prefăcătorie; ea dă gustul libertății ea dă de gândit asupra problemelor sociale, care sunt de mare însemnătate în timpul nostru". Iar mai departe lirismul crește ca o mare umflată de furtună: „Umili servitori și umile servitoare ale lui Dumnezeu, care purtați tot greul zilei și al căldurii; lucrători cari munciți cu brațele voastre pentru zidirea templului ridicat spiritului; preoți cu adevărat sfinți, cari gemeți în tăcere din pricina îngâmfaților saducei: sărmane femei care suferiți într'o stare în care partea binelui este încă slabă; lucrătoare pioase și resemnate în fundul unei celule reci unde numai Dumnezeu este cu voi, veniți la sărbătoarea pe care divinitatea, surâzând, a ales-o pentru cei săraci cu duhul. Voi sunteți adevărații ucenici ai lui Iisus!" Evident, nimeni nu poate contesta calitatea literară a rândurilor citate; dar nu trebue uitat că ființa Dumnezeiască a Mântuitorului a fost în prealabil tăgăduită, afirmându-se hotărît, că în vremea progresului științific nu se mai poate crede în fanatisme și vrăjitorii. Christos nu mai este, în concepția lui Renan, Fiul lui Dumnezeu, taina nașterii Lui este negată cu desăvârșire, căci ar fi inutil și irațional să descoperim misterele acolo unde stăpânesc atotputernice legile naturale. Iisus a fost un om înzestrat însă cu puterea de a transforma mulțimile, un mistic care predicând zilnic că este trimesul Cerului a izbutit, prin procese de sugestie, să fanatizeze masele. In capitolul XIV din „Viața lui Iisus", vedem cum toate întâmplările se desfășoară în cea mai perfectă ordine omenească. Christos apare ca prea puțin mulțumit de numele său de rabi — căci așa îl ziceau la început ucenicii Lui — și conștient de rolul ce-i era hărăzit, este încântat când ceilalți i se adresează cu „Fiu al lui Dumnezeu". Din acest moment începe legenda, mulțimea simplă este gata să creadă în acest nou nume, ajutată, mai ales, de vindecările săvârșite de cuvintele blânde ale lui Christos. Am spus că Renan tăgăduește minunea, că pentru el legile naturii sunt prea imperturbabile pentru a putea fi anulate de o forță, care aparține „legendei și fanteziei". Deacea, în toată „Viața lui Iisus" nu există un singur rând în care să se simtă puterea mai presus de fire a Mântuitorului. Prin simplul fapt, că Renan nu crede în minune, toată forța Divinității este anihilată, căci nu se poate închipui un Dumnezeu supus legilor științei, incapabil să sfarme lanțul determinismului cauzal. Rândurile în care se explică vindecarea bolnavilor de către Christ, sunt o adevărată blasfemie: „Medicina științifică, fondată de cinci secole de greci, era în epoca lui Iisus necunoscută de Evreii din Palestina. Intr'un astfel de stadiu al cunoștiințelor, prezența unui om superior tratând bolnavul cu blândețe și dându-i prin semne sensibile asigurarea tămăduirii, este adesea un leac decisiv". Puțin mai departe, Christos apare în postura unui magician: „Iisus, nu mai mult decât ceilalți compatrioți, nu avea vreo idee despre o știință medicală rațională; El credea, ca toată lumea, că vindecarea trebuia să se săvârșească prin practice religioase și o astfel de credință era cât se poate de consecventă". Tămăduirea bolnavilor nu este așa dar consecința unei intervenții supranaturale, de esență divină, ci un

Const. Mihăescu

(Continuare în pag. IV-a)

16.342 III
1941 ian.—martie
BIBLIOTECA

Popolo d'Italia și martirii fasciști

Numai prin jertfe mari, prin renunțarea la tot, prin dăruirea marilor ei martiri Italia influențată de ideile bolnave ce au bântuit Europa după 1918, s'a ridicat iarăși la aceea ce a fost odinioară „Imperiul Roman" clădit pe baze solide.

A fost numai o mână de oameni, dar nu conta mulțimea, ci nețărmurita lor dragoste de țară.

Conduși de un ideal sfânt, fasciștii au știut să țină piept unei lumi întregi, renunțând la tot ce e egoism omenesc și prin jertfa propriei lor vieți au creat mândra Italie a Ducelui.

Răsfoind istoria lumii, nu-i putem asemui decât cu primii pioneri ai creștinătății cari, prigoniți de pretutindeni, chinuiți și surghiuniți, au biruit totuși în urmă, ridicând deasupra tuturora însângerata cruce a lui Christ, în fața căreia astăzi se prosternă o lume întreagă.

Nu a fost ușoară lupta lor. A fost o luptă grea, înverșunată, de lungă durată. Dar a fost minunat de frumoasă, căci ea se baza numai pe propriile lor puteri.

Ei au știut să sfărâme toate adevărurile relevate, să nimicească toate dogmele, au distrus huzurul, înfruntând cu dispreț pe toți ademenitorii mincinoși și periculoși, cari au aruncat din belșug massei înebunite iluzia unei fericiri neexistente.

Pentru ei viața a fost și este o luptă necurmată pe care o acceptă cu mare ușurință, cu curaj, cu bărbăție și cu vitejie.

Și Italia fascistă nu uită și nu-și va uita Apostolii.

Popolo d'Italia, flacăra vie a fascismului, care în timpurile cele mai grele de prigoană a lor a reușit prin încăpățânarea sa persistență, prin iscusita pană a revoluționarului nu de idei, dar de viață, purtată de cel ce i-a fost pentru prima oară conducător — Benito Mussolini — să lumineze și să călăuzească miile de minți cari aveau să clădească Italia nouă, asemenea unui luceafăr ce în ciuda furtunilor și uraganelor a strălucit necontenit pe cerul tristei Italii.

Astăzi, înălțat pe culmile cele mai glorioase, înscrie cu litere de aur numele eroilor legați de el. Coridoni, Bonservizi Nicola, Ugo Lago și încă mulți alții sunt cei însemnați cu litere făurite din însuși sângele jertfei lor în paginele puternicii tribune reprezentată de Popolo d'Italia.

Musolini însuși, Ducele de astăzi, aduce prin cuvântul său imparativ și vibrant prinos celor căzuți pentru Italia fascistă.

Câtă frumusețe apare din cuvintele următoare:

„Câteodată o umbră de melancolie îi întuneca fruntea. Câteodată oboseala micilor lucruri și a micilor oameni îi tremura în voce. Războiul a fost al său, pentrucă era un războiu de liberare și de apărare...

Filippo Corlidoni a fost sufletul".

Așa știe Mussolini să vorbească despre eroi.

Așa vorbește conducătorul revoluției fasciste despre aceia cari alături de el, prieteni cu el și sub ordinele lui au sfârșit prin victorie, unii culegând odată cu biruința și somnul amar al morții.

Nu se aseamănă oare totul, măreția acestui întreg care aparține Italiei cu mișcarea legionară în inima căreia se clădesc atâtea morminte?

Și a fost parcă un semn providențial ca mulți dintre acești eroi ai mișcării fasciste să fi avut legături strânse cu Popolo d'Italia Bonservizi corespondent, Ugo Lago, redactor, etc.

„Nu se trădează morții" — a spus-o Ducele. Aceste cuvinte ale marelui conducător nu sunt numai ale lui. Sunt ecoul gândurilor întregei suflări italiene.

Cum s'ar putea uita oare un Corlidoni, care pe marginea tranșeelor învinse dela Carso, dansând în fața morții, strigă în toată uitarea de sine, Victorie! Victorie! Trăiască Italia! și apoi căzu mort.

Dar un Bonservizi care sfidând toate pericolele a știut să-și servească țara până când o mână criminală ia răpit viața!

Pe sângele acestor martiri, prin jertfa lor s'a clădit o nouă Italie a cărei măreție cezarică sclipește în fața întregei lumi.

„Tradiția este neîndoielnic una din cele mai mari puteri spirituale ale popoarelor pentrucă este o creație succesivă și constantă a sufletului lor".

Așa spune acelaș mare conducător, Benito Mussolini. Tradiția morților e cea mai vie în Italia fascistă.

Cum ar putea-o uita Ducele?

Cum ar putea-o uita crainicul fascismului, Popolo d'Italia, cum ar putea-o uita poporul italian care datorește atâta numai morților ei?

Tia Ceaur

Vizitați
Restaurantul Modern
Str. Sărindar 4
SUPEURI, VIN ALES.
Concert: Victor Predescu
telefon 5.03.17

Technica Generala
Ing. Gheorghe Crețu
Intreprinderi mecanice, electrice, sanitare și de încălziri centrale, radio.
Depozit de mașini și materiale electrice.
STR. REGALĂ No. 16—18
Telefon 3.25.04

Din proza lui Giacomo Leopardi
Dialog între Torquato Tasso și spiritul lui

Sp.: Ce mai faci Torquato ?

Tas.: Știi bine ce pot face într'o închisoare și în plictiseala până în gât.

Sp.: După cină nu trebue să te vaeți. Fă-ți curaj și hai să râdem împreună.

Tas.: Nu mă simt în stare; dar prezența ta și cuvintele tale totdeauna m'au consolat. Stai colea alături.

Sp.: Să stau ? Asta nu e ușor pentru un spirit. Dar iată închipue-ți că stau.

Tas.: Oh ! De aș putea vedea pe Leonora mea 1). De câte ori îmi apare în minte simt fiori de bucurie din creștet până în vârful picioarelor, îmi sgudue toți nervii. Gândind la ea îmi revine în suflet anume imagini și dorinți, astfel că pentru moment îmi par a fi acelaș Torquato, care eram înainte de a fi făcut experiența vieții și a fi cunoscut nenorocirile omenești și pe care'l plâng acum ca pe un mort.

In adevăr, aș spune că experiența vieții și deprinderea cu suferințele încep a amorți și a adânci în noi înși-ne cel ce eram la prima tinerețe și care din când în când se redeșteaptă în noi, dar cu atât mai rar cu cât înaintăm în vârstă.

In fine mă mir cum amintirea unei femei are atâta putere de a-mi reinoi — să zic așa — sufletul, încât să mă facă a uita atâtea nenorociri prin cari am trecut, — și de n'aș avea siguranța că n'o s'o mai văd, aș crede că aș mai putea spera în fericire.

Sp.: Ce-ți pare mai dulce: să vezi persoana iubită sau să gândești la ia ?

Tas : Nu știu. Când era lângă mine îmi părea femee, de departe îmi pare o fee.

Sp.: Aceste zeițe sunt așa de blânde, că dacă vreuna ni se apropie, deodată resping divinitatea lor, își risipesc razele dimprejur spre a ne vorbi muritorul ce le apare în față.

Tas.: Din nefericire spui adevărul. Dar nu'ți pare acesta ca un mare păcat al femeilor: când se prezintă cazul reușesc să ne apară cu totul altfel decât sunt în realitate ?

Sp.: Nu știu ce vină vor fi având de a fi făcute din carne și sânge, în loc de ambrozie și nectar.

Ca anume în lume are o umbră sau a mia parte din perfecțiunea ce crezi că ar trebui să aibă femeea ? Și chiar îmi pare straniu că nemirându-te că oamenii sunt oameni, adică creaturi puțin lăudabile sau plăcute, nu poți pricepe cum se poate ca femeile în adevăr să nu fie îngeri.

Tas.: Cu toate acestea eu mor de dorința de a o vedea și a-i vorbi.

Sp.: Hai, la noapte în vis te voi conduce lângă ea. Frumoasă ca tinerețea și generoasă în așa fel că vei avea mai mult curaj a-i vorbi și chiar îi vei strânge mâna — și ea fixându-te îți va pune atâta dulceață în suflet că vei fi covârșit și mereu reamintindu-ți de acest vis îți vei simți inima săltând de dragoste.

Tas.: Mare mângâere: un vis în loc de adevăr !

Sp.: Ce este adevărul ?

Tas.: Nici pilat 2) nu știa mai mult ca mine.

Sp.: Bine, îți voi spune eu. Visul totdeauna poate fi mai frumos și mai dulce decât adevărul, iată diferența.

Tas.: Așa dar mai mult prețuește o bucurie visată decât una adevărată ?

Sp.: Cred că da. Mi s'a spus de cineva că visând femeea iubită, la redeșteptare evită a o revedea, de teamă ca impresia din vis să nu-i micșoreze impresia reală; deci nu sunt de condamnat cei vechi cu mult mai pricepuți, mai iscusiți, dacă-și procurau prin orice mijloc bucuriile și plăcerile viselor, căci negăsind fericirea în stare de veghe se sileau a și-o procura în vise.

Tas.: Așa dar dacă oamenii se nasc și trăesc doar pentru plăcere și pe de altă parte plăcerea este mai mare în vise, să trăim, doar visând? Iată un fapt ce nu admit.

Sp.: Bine, nu-l admiți și totuși trăești și admiți să trăești.

Ce este plăcerea ?

Tas.: Necunoscând-o, n'o pot defini.

Sp.: Plăcerea este un subiect speculativ iar nu real; o dorință nu un fapt; un sentiment pe care omul îl concepe cu gândul.

Nu observi că în timpul când ai o plăcere dorită cu ardoare procurată cu nespuse greutăți, un ești mulțumit de satisfacția ce'ți dă, aștepți mereu o fericire mai mare, mai adevărată, cu nădejdea că în viitor s'o poți avea mai desăvârșită ? Nu rămâne deci decât nădejdea oarbă de a fi fericit în altă ocaziune. Așa dar oricine consimte să trăiască o face numai spre a visa; adică doar își închipue că s'a bucurat sau se va bucura, ambele fapte fantastice !

Tas.: Deci în prezent oamenii nu'și pot închipui că se bucură ?

Sp.: Totdeauna când ar crede aceasta ar fi în adevăr fericiți; dar spune-mi dacă în viața ta ai spus măcar odată cu sinceritate: „sunt fericit", cu toate că, în fiecare zi îți spui: „voi fi fericit" și poate crezi că „vei fi fost" vreodată fericit. Deci fericirea este viitoare, rare ori trecută, dar niciodată în prezent.

Tas.: Adică, cum s'ar zice, niciodată.

Sp.: Așa pare.

Tas.: Chiar în vise ?

Sp.: Propriu zis da.

Tas.: Și cu toate acestea obiectivul vieții noastre nu numai esențial dar unic este însăși plăcerea, înțelegând prin plăcere fericirea.

Sp.: Cu siguranță.

Tas.: De aceea viața noastră insuficientă prin sfârșitul ei este necontenit imperfectă, este o stare impusă prin însăși esența iei.

Sp.: Poate.

Tas.: Eu nu văd acest poate. Dece trăim ? Sau mai bine zis : dece consimțim a trăi ?

Sp.: Ce știu eu ? Mai bine o știți voi oamenii.

Tas.: Din partea mea, îți jur că nu știu.

Sp.: Intreabă pe alții mai înțelepți și poate vei găsi pe cineva să-ți rezolve această îndoială.

Tas.: Bine zici. Dar sigur viața mea este o stare impusă căci, — chiar lăsând la o parte durerile, plictiseala mă omoară.

Sp.: Ce este plictiseala ?

Tas.: Iată aici numai îți lipsește experiența și te pot satisface.

Eu cred că plictiseala trebue să fie ca aerul; umple toate spațiurile dintre lucrurile materiale, toate golurile; așa că toate intervalele dintre plăceri și neplăceri sunt ocupate de plictiseală.

Sp.: Orice desfătare a noastră este ca pânza de păiajen, infinit de subțire, rară și transparentă ! după cum aerul pătrunde prin ea, tot astfel și plictiseala. Eu cred că prin plictiseală nu trebue înțeles alt decât dorința de a fi fericit, ce dorință după cum spuneam, nu e satisfăcută niciodată și nici nu se găsește nicăeri, astfel că viața e țesută doar din dureri și plictiseli: când scapi de una dai în alta, acesta este destinul tuturor.

Tas.: care ar fi atunci remediul contra plictiselii ?

Sp.: Somnul, opiul și durerea. Acesta din urmă este cel mai puternic, fiindcă omul când suferă nu se plictisește.

Tas.: In schimbul acestui remediu prefer să mă plictisesc. Dacă varietatea afacerilor, ocupațiunilor și sentimentelor deși nu ne scapă de plictiseală, pentrucă nu ne aduce adevărata desfătare, totuși, o ușurează. Pe când în această carceră, despărțit de orice prietenie, îmi zădărnicesc chiar scrisul; constrâns spre a-mi trece timpul înregistrez bătăile ceasornicului; numărând crăpăturile și carii dușumelii, sau observ cărămidăria caldarâmului, sau mă amuz cu fluturi și cu musculițele cari se învârtesc prin odae; îmi trec tot asemeni toate orele, neavând nimic care să-mi micșoreze plictiseala.

Sp.: Spune-mi decând ești constrâns la acest fel de viață ?

Tas.: De mult, cum știi.

Sp.: Și n'ai dovedit încă nici un fel de distracție în această plictiseală ?

Tas. : Sigur că la început încercam mai mult: fiindcă din ce în ce mintea neocupată cu altceva se obișnuia a conversa cu ea însăși mult mai mult și cu mai multă plăcere căpătând obișnuința a vorbi în sine, astfel încât adesea parcă aș avea

---

Aluzie la dragostea lui T. Tasso pentru Leonora d'Este sora Ducelui de Ferrara.

Aluzie la întrebarea lui Ponțiu Pilat către Iisus : „ce este adevărul" ?

Caterina Radian

(Continuare în pag. 4)

Pe aici pe unde putreziră ciolane basarabe

Generalului Băgulescu

Pe aici, pe unde putreziră ciolane basarabe
In scuturi de argint, în fir și'n daurite iminee,
Se aruncă pe zariști brățări de veșnicii,
Bolți largi de curcubee.
Joc de văpăi coclite adun comori
Pe-Argeșuri din hrisoave;
Zac dealurile'n sarici de lumini, ulee
Și leatul (nici cronicar, nici peană Pârcălabe...)
Stă'n ostoite funduri de-albastre eleștee.

Pe aici pe unde — războinici — Voievozii
Svârl fulgere — junghere, munți — ghioage peste veac,
Unde Domnițe albe smerind peste norode
Torc vis de borangicuri în umbre de ceardac,
Cu'ngenunchiate gânduri pe lespezi de evlavii,
(Așa cum le-au fost scris atunci zugravii
In scaunul, ot Curtea Dumitale, Voievoade)
Pe aici rotesc ereți de basm,
Boieri de sub hangere, balade'n pumni având
Și'n brâu paftale,
Prin verzi luceferi în de-argint năvoade
Și pajuri de legendă dau veciilor pe zimți
Subțiri târcoale.

Ci, iarăși crugul vremii, Doamne,
Și paloșul sub care-ți dorm pietroși zăvozii
Pornește-l a îmblare preste Țeară
Și-aprinde, Cneze, cerul iară
Și veacul vânăt surpă-l preste toamne...

Al. Gregorian

Florica, Decemvrie 1940

Slovă românească

POETUL ION BARBU

— s'a regăsit deplin între fruntariile spirituale ale Legiunii.

După o tăcere de mai mulți ani, a făcut să apară în revista „Falanga" un poem incomparabil, iar acum în urmă, în primul număr al cotidianului „Axa", semnează un articol de rară elevație și de tâlcuri grele, cum râvniam de multă vreme să citim. — Reproducem acest fragment încărcat de patetice confesiuni:

„Sigur, apropierea de Legiune e o veritabilă schimbare de stare. O transsubstanțiere. Ca în taina bisericească legănată de cântarea: câți în Christos s'au botezat în Christos s'au și-îmbrăcat, duhul Ortodoxiei și al Căpitanului răspese pe neofit într'un vestmânt de aburi. Străini ne aparem în tiparele noastre dispărute ca în jocul de oglinzi al caselor prea vechi. Memoria e însă de față. Ea stabilește o legătură formală cu ceea ce am fost, încât unele mirări și întrebări se ridică și nu e zadarnic să le dăm răspuns.

Rătăcirile tinereții noastre se împart în nevrednice și nobile. Printre acestea din urmă așez evangheliile individualite, cu proorocii lor Ibsen și Nietzsche. Cât loc ținură în inimile noastre !

Inchipuirile urcară fiordurile cu pereți hieratici și zăpezile înșelătoare. Cu Brand și Peer Gynt, negară lumea neguvernabilă a elementelor ca să afirme lumea morală, necesară, a lăuntrului. Cunoscură mândriile ariene, pustniciile dela Sils-Maria, condensările lui Zarathustra la înaltele miezuri de zi, pendularea înțeleptului între vultur și șarpe. Insfârșit, amara cenușe a vecinicei reintoarceri.

Ce-au devenit aceste certitudini ? Dacă astăzi mai păstrează o valoare poetică, nu știu. In orice caz, ele nu mai pot sluji ca regulii de viață.

Dar trebue oare să ne lăsăm copleșiți de un simțământ de vinovăție pentru a fi crezut odată într'însele ?

Ar fi un alt păcat acesta: al zelului nebunesc, al supralicitării în abjurare. Tinerețea noastră individualistă nu primise încă lumina legionară. Ea întârzia, ca altă dată păgânătatea, pe o treaptă mai joasă a revelației. Maturitatea noastră găsește, în ceeace a depășit, un punct de sprijin pentru adevărurile mai grave, de un ordin superior de mărime, pe care le deține astăzi: adevărate treceri la limită ale adevărurilor de ieri"

LUCEFERI... DE ROUĂ

— ai lui Petre Paulescu sunt fragezi ... s'a scurs un an și mai bine ... data apariției.

Lirica ...ioasă a lui Petre Paulesc..., ...nează linia clară a versului cl... ...ucerește și încântă. Iar numele ... tânăr continuă să ne hrănea... ...dejdi mari, printr'o tot mai sp... vigoare și o inspirație rodnic...

13 JILAVA

— ...ită în închisoare, ca multe alte ... ale ei, în zaturi clandestine, ...a opaiț, în valeul buhnelor și în ...tul nocturn al sentinelelor, din ... firească și adâncă, de a com... gândul scris camarazilor, ne...astfel o aspră disciplină interi... 13 JILAVA răsare acum în mar...ertate legionară târând după cortegiul lung al amintirilor dure, al suferințelor, al mormin... tel...

...ă un spirit al închisorilor, să...min greaua prigoană, spirit rod...nicare se cere preparat pentru a... ...me o întreagă comunitate spiri..., camaraderia durerii.

...fratelui 13 Jilava îi urăm bi... ...i deplină și o durată exemplară.

Noapte d[e] Crăciun

Argint e luna'n taina ei pe ... întunecate.
Făclii ce fața-i luminează: ...,
sclipesc... noian de nestema...
din care-o rază albă răzbatrin zăbrele.
Sfios, în tremurarea-i caldă
pășește ca o teamă curată fecioară
spre-un om încătușat... Ea ...ntea-i scaldă,
i-alină firav părul, în ochi ...oară
să licărească-o amintire, o rimă de jale.
E frig în închisoare în ca...mul zace
... sfânt e chipul său oprit ...ale
în drumul mântuirii. Trec...
...ătușa doare, taie carnea ascuțiș de ghiață
...ește lanțul greu și gem...u urlit de moarte.
... macină în bezna neagr... viață
... de'nceput în soarte...
...ncește raza pe cătușe ...murată...
...clopoțel de stea svone... depărtare, undeva, colind.
S...eacă fruntea palidă, ...rată
Își ...ce semnul crucii sfâr..., blândețea razei urmărind.

Sb...ește dimineața și ste... apun.
Tră... Căpitanul o noap...de Crăciun!

Vladimir Pan...

Generalul Antonescu

Generalul Antonescu este la ora actuală pârghia de echilibru, și sabia sa despică drumul de lumină spre orizontul sigur al neamului.

Descendent din epoleți de ofițer, a cultivat în sine demnitatea, onoarea, caracterul. S'a manifestat constant în conduita sa de activitate și n'a cunoscut decât zările cinstei și dreptății. Pe tărâmurile sufletului său, valurile vieții fie politice fie militare n'au aruncat niciodată putregaiurile largurilor. Inchis în sine, ca perla într'o scoică, a continuat și conceput idealuri de mai bine pentru neamul românesc. Erou în războiul mondial, a rămas mai departe erou cu toată vitregia vremurilor.

Pentru trupa pe care a comandat-o a rămas comandantul, șeful răspunzător în fața tuturor loviturilor și insultelor.

Țara aceasta care l-a aruncat în temniță el a iubit-o fanatic și în calea destinului ei, s'a așezat revoluționar. A căutat să doboare prezentul de promiscuitate și desfrâu și să instaleze la cârma națiunii, drepturile ei firești, națiunea însăși. A căutat un echilibru nou, și oțelul strădaniilor sale a frânt grumazul monstrului democratic. Generalul Antonescu a îngropat la temelia României legionare, un orgoliu militar, o carieră strălucită de ofițer, luni de prigoană, zile de demnitate națională. In asprimea închisorii și în suferința dela Mânăstirea Bistrița a dăltuit în piatra viitorului, drumul de foc și de biruință al etnicului românesc.

Avântul sufletesc dublat de viziunea gândurilor au isbit în titanul ideo-masonic și a dărâmat idolii unei odioase vieți sociale.

Il mâna, aș putea spune, o misiune mesianică și căuta triumful adevărului asupra minciunii, al cinstei asupra furtului și al sacrificiului pentru patrie asupra egoismului feroce.

Generalul Antonescu a salvat țara dela prăbușire și ființa statului dela moarte. Conducătorul regimului legionar și-a risipit elanurile și credințele pentru crezul fanatic al spiritului autohton, punând în cumpănă existența sa, forța sa combativă și purificatoare.

Catastrofa trebuia evitată. Mișcarea legionară l-a susținut cu îndârjire frontul de luptă. S'au strâns rândurile și Generalul Antonescu a isbit în porțile ruginite ale demagogiei și principiilor superficiale de viață.

Opinia publică freamătă de indignare din cauza prăvălirii granițelor la începutul lunii Septembrie.

Prăbușirea democrației este fatală. S'a năruit un tron și s'a întronat o nouă ordine socială. Anarhia și războiul civil sânt înlăturate cu dibăcie. Poporul român, poartă totdeauna într'nsul, eroismul și prudența în stare latentă. Deslănțuirea urii, nu a fost posibilă și revolta a fost canalizată spre liniște și reculegere.

Conducătorul statului, pornește ofensiva refacerii totale. In calitatea lui de înalt demnitar, nu pregetă din zori până în zori. E prezent peste tot. Când e la Roma, când inspectează un spital, când e la Berlin, când deschide o cantină legionară. E neobosit. Când sărută icoana de slavă a eroului necunoscut când, în cămașă verde, primește defilarea tineretului legionar. Aleargă și suferă pentru dreptatea neamului acesta obidit și umilit. In culmea măririi sale, e totuși încarnarea modestiei. E semnul celor aleși, celor superiori.

Conducătorul e un idealist care a păstrat contactul cu realitatea dură și în sferele însorite ale gândurilor sale, a văzut totdeauna medalia României Mari. In calea răului s'a așezat deacurmezișul. A împiedicat revărsarea puhoaelor și a stăvilit torentele ucigătoare.

Generalul Antonescu a instaurat legea reală și realitatea legală. Ceeace trebuia acestui popor, pălmuit de inconștiența unor nevrednici conducători. A început prin el zodia naționalismului integral. A început masiva lucrare de regenerare a neamului românesc, a tăiat răul dela rădăcină și a pipăit isvoarele ființei nației noastre.

Intrăm în România legionară prin spada Generalului Antonescu.

Trăiască Generalul!

Petre Paulescu

Ortodoxia și clasele sociale

(Continuare din pag. 1)

Că din această luptă a ieșit biruitor creștinismul s'a datorit tot Bisericii apusene, care revenind la dragostea creștină a acceptat lupta, pentru triumful Evangheliei. Pe teren social se întâlnește zilnic Biserica cu ateii, oțelindu-se în lupta crucii.

In Bisericile ortodoxe faptele au luat o nouă înfățișare în urma puternicei invazii otomane căreia numai Răsăritul a trebuit să-i opue o îndelungată și sacrificată opoziție.

Ortodoxia ne mai având aceeași putere de acțiune, ca în liberele țări apusene, s'a retras ca melcul în găoace, reluând aproape același fel de viață, ca în primele sângeroase secole creștine.

In Rusia, deși Ortodoxia a avut mare putere, totuși acțiunea ei socială a fost deformată de politica areligioasă a lui Petru cel Mare și a Ecaterinei a II-a, cari au îngăduit intrarea în țară a tuturor curentelor ostile creștinismului.

Țarul, favorizând nobilimea și oprimând marea majoritate a poporului, de multe ori a avut alături de el și capii Bisericii, așa cum mărturisesc teologii și filosofii ruși expatriați, în scrierile lor.

In Țara noastră n'au fost frământările sociale obicinuite în Apus și în Rusia. Ontodoxia noastră, izbită și ea odată cu neamul, a înțeles marile nevoi ale timpului și a fost alături de popor și la izbândă și la prăbușire. Eliade spune un adevăr când zice: „Cându preotulu îndemână pe păstoriții săi la răbdare, elu dă singuru essemplu despre aceasta, cându încurajează la lucru, dânsulu e celu întâiu ce se pune la elu. Dară de asemene, cându țeranulu învinuește pe impilatorii săi, preotulu muncitoriu îlu însoțește la plângerile lui și scoate din Evangheliă învățături ce sântu câteodată lecții de răbdare, eară câteodată de mânie. Țeranulu este fiiulu lui Hristosu-omulu, sau omenirea suferindă neavându unde să-și plece capulu, proprietariul este icoana lui Cezaru, dușmanulu învățăturei Mântuitoriului, tiranulu omenirei" (cf. Elias Regnault, Istorie politică și socială a Principatelor dunărene, tradusă de Ioan Fătu, Iași, 1856, p. 360—361).

La noi numai străinii, pripășiții pe lângă domni și ei streini, au adus deformări societății românești, împărțind-o în obraze, unele spre cinste, având numai drepturi și fiind aproape numai streini, altele spre necinste — marea majoritate a poporului —, având numai datorii, așa cum glăsuește legiuirea lui Caragea în 1818.

Aceste deformări ale spiritului românesc, care s'au repetat și'n Regulamentul Organic, n'au izvorit din realități autohtone, ci din dorința împilatorie a streinilor.

Datorită Ortodoxiei noastre, cu spiritul ei larg de dragoste creștină, s'au putut înlătura sângeroasele mișcări sociale care erau frequente în Apus.

Dragostea creștină încheagă umanitatea într'un puternic elan creator. Pentrucă acolo unde este dragoste creștină, fiecărui individ i se dă dreptul pe care îl merită, i se respectă darul. Și unde se respectă darul individual se impune dreptatea ca o concesință naturală.

Dacă azi popoarele ar înceta zadarnica luptă dusă împotriva lui Hristos și ar duce-o împotriva răului din lume, străduindu-se să se convingă și să se identifice dragostei creștine, turburătoarea și sângeroasa stare socială actuală, ar dispărea.

Pentrucă numai dragostea creștină poate usca buruenile otrăvitoare sociale, care împrăștiind otrăvurile lor, îndeamnă popoarele la diabolice și catastrofale încăierări.

Pr. Sandu Tudor

„Meri domnești"

— Apărut într'o vreme prea puțin prielnică visului și poesiei, volumul poetului Teodor Al. Munteanu, redactorul „Convorbirilor literare", deși privit cu simpatie de puțina presă care mai oferă coloane pentru asemenea stranii îndeletniciri, n'a stârnit comentariile pe care le merită. Fiind că poesia lui Teodor Al. Munteanu a căpătat contururile clare ale unei opere mature, cu o sensibilitate adâncă turnată în expresia adecvată proprii lui personalități care este caldă și românească, având conștiința serioasă a lucrului de artă, ca un meșteșugar ales.

Teoretic, Teodor Al. Munteanu se află pe linia mare a poesiei tradiționaliste, reprezentată prin atâtea nume cunoscute, cu mai multă adâncire personală și cu un [illegible] mai proaspăt și mai îndrăzneț. Imaginile lui sunt vânjoase, reavăne, [illegible]. Temele predilecte îi sunt: satul natal și melancolia peisagiilor moldave, tristețea iubirea, moartea. O poesie de emoții simple și totuși atât de grave.

Neputând scrie mai mult despre cartea aceasta de poeme, ne mulțumim să transcriem următorul „Cântec":

IN MOD CONTINUU, AVEȚI INDISPOZIȚII

pe cari le calmați prin medicamente sau aplicațiuni de balsame și cu linimente. Foarte bine... Insă de ce nu căutați să goniți din organism cauza răului? Acidul uric și toate otrăvurile îngrămădite vă face să suferiți incomodând libera funcționare al organelor Dv.: asigurând eliminarea regulată a acelor otrăvuri. Indispozițiile vor dispare curând și sănătatea vi se va restabili.

„URODONAL permite acea triplă medicațiune, pe cât de eficace, pe atât de rațională, care constă în a spăla ficatul, de a drena rinichiul, de a dezintoxica sângele, țesuturile, humorile, debarasându-le de deșeurile și reziduurile urice. S'a repetat adeseaori că Urodonal, modifică în întregime terenul artritic, pentrucă el face să înceteze acea congestie atât de periculoasă a organismului, oricare ar fi și ori de unde ar veni. Peste tot locul unde poate să existe, acidul uric nu ar putea ține piept contra acestui energic dizolvant și mobilizator care este Urodonal. In afară de aceasta, el activează nutrițiunea, oxidează grăsimile, contribue ca schimburile moleculare să fie mai lesnicioase..."

Dr. BETTOUX, dela Facultatea de Medicină din Montpellier

URODONAL

realizează în mod perfect dezintoxicarea organismului

LA FARMACII ȘI DROGUERII

J. L. CHATELAIN

ESTE UN PRODUS CHATELAIN MARCA DE INCREDERE

RADIO SABA

Precizie și Calitate

A APĂRUT

In colecția „Convorbiri Literare"

FUGA IN AZUR

POEME

de

PETRE PAULESCU

„PROGRES" S.A. Timișoara

industrie de ață

urează tuturor clienților săi sănătate și afaceri prospere

DAȚI PENTRU AJUTORUL LEGIONAR

ABONAMENTE:

1 an	Lei 250
6 luni	„ 125
Instituțiile publice și particulare	Lei 2000

„SOLAGRA" S. A. R.

CEA MAI MARE INTREPRINDERE

pentru cultura și comerțul

PLANTELOR OLEAGINOASE

BUCUREȘTI
Str. Batiștei 25

Telefon:
1.06.01—1.06.02
Interurban 8

EUROPA NOUA

Dela Renan la Papini

(Urmare din pagina I-a)

fapt comun, explicabil prin mediul de inferioritate, de misticism religios, în care se târa umanitatea pe vremea lui Christ.

Totuşi originea dumnezeiască a Mântuitorului nu putea fi complet negată numai prin cele scrise până acum. Renan nu a spus-o hotărît, că Iisus n'a fost decât o făptură aparţinând ordinei lumeşti cu toate că din modul de interpretare al faptelor Mântuitorului se impunea cu tăria evidenţei credinţa, că mitul Lui se fundamenta pe închinarea omului simplu, pe eterna greşeală constând în denaturarea realităţii prin intervenţia supranaturalului. In cap. XXIII al morţii lui Iisus, Renan îşi destăinue gândurile până la capăt. Christos — întruchiparea omenească şi divină — este dat morţii. Pe drumul golgothei, El îşi poartă crucea în spinare, sfinţind pentru totdeauna cămaşa suferinţii. Fiul lui Dumnezeu sfârşeşte în chinuri viaţa pământească, răscumpărând marea de păcate a răutăţii umane. Şi cu aceasta, Renan termină povestirea vieţii lui Christos: dincolo de moarte, ochii celui ce tăgăduesc minunea, împăenjeniţi de ceaţa pozitivismului nu mai pot vedea nimic Ca o lespede eternă, moartea a închis definitiv în lăcaş de piatră trupul Celui venit să îndrepte omul pe drumurile albe ca zăpada ale purificării, ale mântuirii. Raţiunea refuză să creadă în posibilitatea învierii din morţi şi totul este limitat la o viaţă conducându-se după legile materiei organice. Dumnezeu — pentru că e mai slab sau pentrucă nu există — nu poate să înfrângă natura; moartea este consecinţa fatală a vieţii, iar viaţa trebue să sfârşească în veşnicia morţii. Imnul ridicat lui Iisus, este imnul ridicat unei fiinţe superioare, care prin umilinţă, blândeţe şi suferinţă a ajuns la culmi de nebănuite tensiuni morale: „Drapel al contradicţiilor noastre tu vei fi semnul împrejurul căruia se va da cea mai arzătoare bătălie. De o mie de ori mai viu, de o mie de ori mai iubit decât în zilele trecerii pe pământ, tu vei deveni piatra unghiulară a umanităţii în aşa măsură, încât a smulge numele tău din această lume, ar însemna a o zgudui până la temelii. Intre tine şi Dumnezeu nu se va mai face deosebire". Cuvântul, oricât de meşteşugit ar fi, răpeşte fundamentul creştinismului, credinţă axată tocmai pe marea taină a învierii din morţi.

Const. Mihăescu

(Va urma)

Reichsmarschall von Göring, inspectând escadrila Richthofen

Pieţele de fier vechi în Franţa.

Din proza lui Giacomo Leopardi

(Urmare din pagina II-a)

în cap mai multe persoane cari raţionează şi oricât de mic subiect îmi vine în gând mi-ajunge să discurez cu mine însumi.

Sp.: Această obişnuinţă o vei vedea confirmându-se şi crescând din zi în zi şi în aşa fel în cât când vei avea ocazia a o folosi cu alţii, vei fi mai indiferent în tovărăşia lor decât în singurătate. Şi această obişnuinţa, în acest fel de viaţă, să nu crezi că intervine doar la semenii tăi, deja obişnuiţi a medita, ci mai mult sau mai puţin la oricine. Omul chiar săltul, desmeticit şi fără dragoste de cele lumeşti, prin experienţă, puţin câte puţin obişnuindu-se din nou a le privi de departe de unde par mult mai frumoase ca de aproape, uită vanitatea şi mizeria lor, reîncepe a-şi crea o lume nouă conform felului său; a preţul, a iubi şi a dori viaţa ale cărei speranţe, — dacă nu îi este luată puterea sau încrederea de a se întoarce în societatea oamenilor, le cultivă şi se distrează după cum obişnuia în prima tinereţe; în aşa fel că singurătatea ţine locul tinereţii sau cu siguranţă întinereşte sufletul, stimulează imaginaţia şi reînoeşte în omul — deşi cu experienţă, neexperienţa după care tu oftezi.

Dar văd că ţi-e somn. Mă duc să-ţi pregătesc frumosul vis ce ţi-am făgăduit, aşa că îţi vei duce viaţa între vis şi fantezie fără alt folos decât a o trăi, căci în adevăr acesta este singurul folos ce se poate avea pe lume şi tot ceea ce trebue să-ţi propui în fiecare zi când te scoli.

Tas.: Adio. Dar află: convorbirea cu tine mă întăreşte. Nu-mi alunga tristeţea care în cea mai mare parte din timp mă apasă ca o noapte întunecoasă fără lună şi stele, pe când cu tine îmi par a fi în timpul crepusculului, deci ceva mai plăcut.

De-acum te voi chema ori de câte ori voi avea nevoe.

Spune-mi unde te pot găsi?

Sp.: Nu ştii? În orice băutură puternică.

Din proza lui Leopardi, acest dialog este sinteza mai tuturor teoriilor lui „o fantezie de profundă tristeţe. Teoria „plictiselii" deşi cam confuză şi sofistică are farmecul şi poezia Leopardiană.

Traducere de

Caterina Radian

O coloană motorizată în marş pe frontul nordafrican

Soldaţi germani admiră resturile unui avion englez

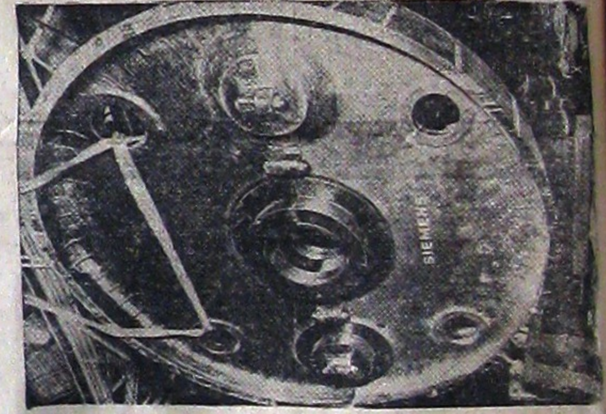

Export german în timpul războiului. O roată enormă generatrice fabricată în uzinele Siemens Schuckert

O baterie germană pe canalul Mânecii

O piesă de artilerie cu tragere lungă, gata să bombardeze ţărmul englez.

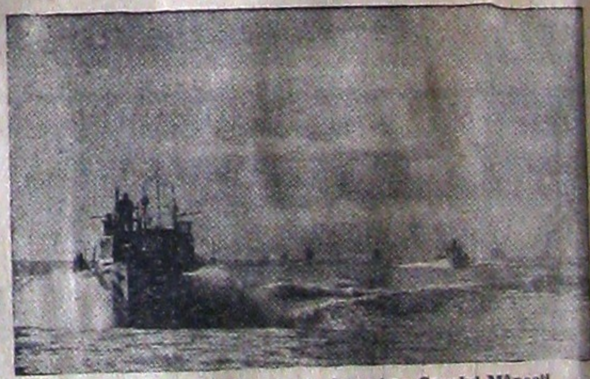

Strângătoare de mine pornesc în zori pe Canalul Mânecii.

Un pionier german curăţând ultimele resturi ale unui pod aruncat în aer de inamic

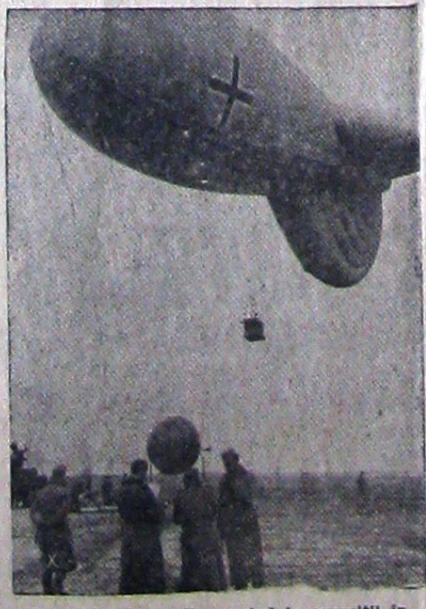

Balon de observaţie servind la exerciţii în şcoala de artilerie germană

Carele de luptă germane în timpul exerciţiilor.

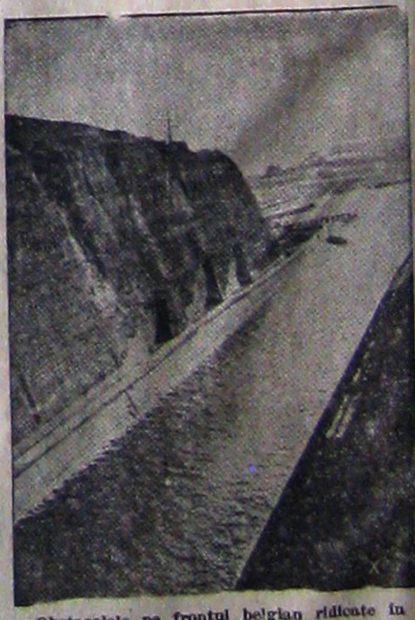

Obstacolele pe frontul belgian ridicate în calea armatelor inamice

Imprimeriile „FRAŢIA ROMÂNEASCĂ" — Bucureşti, Str. Aristide Demetriad Nr. 2. — Telefon: 5.89.00